Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 926 van 11 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Ten kantore van advocaat T. BARTOS**
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en bent geboren op (…) 1984 in de stad Gafsa gelegen in het gelijknamig gouvernement. U groeide op met uw drie broers en uw ouders. U ging tot de negende graad naar school en deed hiernaast nog een cursus airconditioning. Uw vader overleed op het einde van 2013 aan de gevolgen van een te hoge bloeddruk, door de stress die uw situatie met zich meebracht.
Toen u 17 jaar oud was leerde u op school een meisje kennen met de naam M. (…). Jullie begonnen een geheime relatie. Nadat u stopte met school en werkte, vroeg uw moeder haar hand, maar haar ouders weigerden omdat ze u niet goed genoeg vonden. Jullie besloten weg te lopen en een nieuw leven te beginnen in Sfax. Het lukte niet goed om rond te komen en u vroeg M. (…) na zes maanden om terug te keren. De vader van M. (…), de politieofficier F.I. (…), ging naar uw huis en zei tegen uw vader dat u schande

en schaamte had gebracht op de familie en M. (…). Ook dreigde hij ermee u te vermoorden. U besloot het land te verlaten.
U verliet Tunesië uiteindelijk in september 2007 vanuit Sfax en reisde naar Italië. U kwam te weten dat de vader van M. (…) in zijn hoedanigheid als politieofficier naar uw ouderlijk huis was gekomen en tegen uw vader had gezegd dat u werd beschuldigd van drugshandel. Ook werd er een bevelschrift naar uw huis gestuurd. U werd uiteindelijk veroordeeld voor 15 jaar gevangenisstraf voor drugsfeiten ondanks dat u hier niets mee heeft te maken.
U verbleef tot 2010 in Italië en reisde hierna door naar België. In 2012 begon u een relatie met B.C. (…), maar deze stopte in 2015.
U werd in België op 24 maart 2014 veroordeeld tot 10 maanden gevangenisstraf voor opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen jegens echtgenote of samenwonende partner (recidive). Op 26 mei 2014 werd u in België veroordeeld voor slagen en verwondingen, vernielingen en beschadigingen met geweld of bedreiging gepleegd door twee of meerdere personen en kreeg u eveneens een gevangenisstraf van 10 maanden. Op 3 juli 2015 werd u veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar en drie maanden voor diefstal met geweld of bedreiging gepleegd door twee of meerdere personen. U werd tot slot bij het hof van beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar en zes maanden wegens overtredingen op de drugswetgeving (recidive).
U werd in 2020 vrijgelaten en mocht België gedurende 10 jaar niet meer binnen. Tussen 2020 en 2023 verbleef u in Duitsland, u diende hier ook een verzoek om internationale bescherming in. U kreeg een negatieve beslissing en werd naar Tunesië gedeporteerd. U werd voor twee dagen gearresteerd maar werd vrijgelaten omdat u in beroep ging. U regelde uw paspoort en vertrok na drie maanden op 28 augustus 2023 opnieuw naar Italië. U reisde door naar België omdat B. (…) u had gecontacteerd met de vraag of u naar hier kon komen zodat jullie konden trouwen.
U bereikte België in april 2025 en werd opnieuw gesignaleerd op 3 september 2025. U werd tussen september 2025 en mei 2026 meermaals politioneel geïntercepteerd. Op 22 mei 2026 werd u door de politie overgebracht naar het gesloten centrum in Brugge. U diende hier op 17 juli 2026 een verzoek om internationale bescherming in en werd uiteindelijk op 23 juli 2026 overgeplaatst naar het Transitcentrum 127 bis. U probeert met B. (…) te trouwen, maar dit lukt niet omdat u geen paspoort heeft.
Bij terugkeer naar Tunesië vreest u in de gevangenis te belanden.
Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van een uittreksel van uw strafrechtelijk vonnis en de Franse vertaling hiervan.
B. Motivering
Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.
U verklaart dat u gedurende 23 dagen op hongerstaking ging, maar dat u hiermee bent gestopt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13.08.2026 (verder NPO), p.3). U bent verder heel moe en kampt met slaapproblemen sinds u in het gesloten centrum verblijft (ibid.). U staaft dit niet met enige documenten. Verder gaf u aan dat u in staat was om het interview te doen.
Na lezing van uw verklaringen blijkt dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Aldus blijkt niet dat uw psychische of medische problematiek het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen
Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.
Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.
Het gegeven dat u tegenstrijdige en misleidende verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

- *Uit het administratief dossier blijkt dat u doorheen uw verblijf in België verschillende identiteiten gebruikte (zie beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats d.d. 23.07.2026). Zo verklaarde u meermaals dat u de Algerijnse nationaliteit bezit, gaf u verschillende voor- en achternamen alsook geboortedata (ibid.). Gevraagd waarom u dit deed, geeft u als reden dat u niet wilde gedeporteerd worden (NPO, p.4). Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische overheid te misleiden tast uw algemene geloofwaardigheid sterk aan.*

- *Voorts hebt u leugenachtige verklaringen afgelegd in Duitsland. U verklaart dat u hebt gelogen tegen de Duitse asielautoriteiten en tegen hen vertelde dat u van Libië was alsook dat u daar een andere naam opgaf (NPO, p.8). Bovenstaande doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.*

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat uw handelingswijze niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende namelijk zeer laattijdig uw verzoek om internationale bescherming in.

- *Uit uw verklaringen blijkt dat u Europa reeds in 2007 hebt bereikt (NPO, p. 7). U verbleef in Italië van 2007 tot2010. Gevraagd waarom u daar geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, verklaart u dat u niet had verwacht te worden veroordeeld in Tunesië, dat u nog jong was en dat het uw voornemen was om te trouwen (ibid.). In 2010 bent u naar België gekomen, waar u evenmin een verzoek hebt ingediend. Uw verklaring hiervoor – dat u hier nog nooit van had gehoord – overtuigt niet (ibid.). U werd verder op 3 september 2025 gesignaleerd in België (zie beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats d.d. 23.07.2026). Dat u pas op 17 juli 2026 – nadat u werd aangehouden met het oog op een effectieve verwijdering – een eerste verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, doet ernstig vermoeden dat u louter om bescherming verzoekt om de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de verwijderingsprocedure uit te stellen of te verijdelen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.*

Dat u het aanvankelijk zo lang hebt nagelaten om in België bescherming aan te vragen is een gedrag dat dan ook onverenigbaar is met uw verklaarde nood aan internationale bescherming, en dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een vrees in vluchtelingrechtelijke zin ten opzichte van Tunesië.

Voorts maakt u uw problemen in Tunesië omwille van onderstaande redenen niet aannemelijk:

- *Uw verklaringen over uw gedwongen terugkeer naar Tunesië zijn geheel ongeloofwaardig. U verklaart dat u in 2007 in Tunesië tot 15 jaar celstraf werd veroordeeld (NPO, p.15). In 2023 werd u door Duitsland teruggestuurd naar Tunesië (NPO, p.8). Gevraagd waar u verbleef en wat u in die periode deed, antwoordt u dat u in Sfax verbleef en u niets deed omdat u lange tijd niet in Tunesië was geweest (NPO, p.8-9). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van het gegeven dat u na een uitwijzing naar uw herkomstland niet werd aangehouden om uw openstaande straf uit te zitten, wijzigt u uw verklaringen. U stelt dan plotseling dat u weliswaar werd aangehouden, maar reeds na twee dagen werd vrijgelaten (NPO, p.15). U beweert hierbij dat de autoriteiten de opsporing staakten omdat u in beroep ging en dat u hierdoor ook een paspoort kon verkrijgen. Het is niet geloofwaardig dat u na twee dagen zonder meer werd vrijgelaten en dat de overheid u vervolgens de afgifte van een nieuw paspoort toestond.*
- *U legt vage en summiere verklaringen af omtrent de persoon die u stelt te vrezen. U verklaart dat de vader van uw jeugdliefde een politieagent is, genaamd F.I. (…) (NPO, p.9). Gevraagd naar diens exacte functie, antwoordt u slechts dat hij 'machtig en zeer corrupt' is en de leiding heeft over een gehele politiepost (NPO, p.14). U stelt voorts dat hij verantwoordelijk is voor de antidrugsdienst. U kunt echter niet aangeven sinds wanneer hij actief is bij de politie, hoeveel personeelsleden onder zijn gezag staan, welke functies hij voorafgaand uitoefende of wie zijn hiërarchische overste is (ibid.).*
- *U legt inconsistente verklaringen af omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. U verklaart immers aanvankelijk dat u werd beschuldigd van drugshandel en dat u om die reden aan uw vader hebt meegedeeld dat u naar Italië zou vertrekken (NPO, p.10). U situeert de drugsbeschuldiging hiermee voor uw vertrek naar Italië. Later verklaart u echter dat u pas op de hoogte raakte van het feit dat men u drugsdelicten ten laste wilde leggen nadat u vanuit Sfax naar Italië was gesmokkeld (NPO, p.15). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*
- *Uw verklaringen over het karakter en de handelingen van M. (…) overtuigen niet. Gevraagd om haar te beschrijven, stelt u dat zij heel intelligent, gedisciplineerd en religieus is en momenteel als arts werkt in Tunesië (NPO, p.10). Tevens bevestigt u dat zij uit een rijke en invloedrijke familie komt (NPO, p.12). Gelet op deze elementen is het opmerkelijk dat zij ervoor koos om met u mee te gaan en te schikken in een bestaan waarbij zij louter binnen moest blijven (NPO, p.13). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat zij dit niet accepteerde, maar dat u haar daartoe hebt verplicht (NPO, p.16). Bovendien strookt uw beschrijving van haar als vrome en religieuze vrouw niet met uw verklaring dat u voor het huwelijk een seksuele relatie had. Gevraagd naar deze tegenstrijdigheid, voert u enkel aan dat u hierop hebt aangedrongen en dat zij veel van u hield (NPO, p.13). Deze uitleg volstaat niet. U slaagt er niet in om te verklaren waarom een vrome, rijke en intelligente vrouw instemde met een leven waarin zij volledig geïsoleerd werd, binnenshuis moest blijven en haar professionele toekomst moest opgeven.*
- *Het document dat u overlegt om uw beweerde problemen te staven – een kopie van een uittreksel van een strafrechtelijk vonnis en de Franse vertaling hiervan – overtuigt evenmin. Ten eerste hebben documenten louter een ondersteunende functie en kunnen ze geloofwaardige verklaringen enkel kracht bijzetten. Verder betreft het een eenvoudig te vervalsen kopie. Daarenboven bevat het document slechts een zeer summiere omschrijving van uw veroordeling en vormt het geen authentiek vonnis. Bovendien verwijst*

het document naar misdrijven op grond van artikel 5, waarvoor u tot een gevangenisstraf van 10 jaar zou zijn veroordeeld. Hiernaar gevraagd, verklaart u zelf niet te begrijpen wat er in het document staat (NPO, p.16). Dit is opmerkelijk, aangezien u eerder hebt verklaard een advocaat te hebben geraadpleegd over de beroepsprocedure (NPO, p.15). Ten slotte gaf u aan nog te zullen trachten aanvullende rechtsdocumenten over te leggen, met name omtrent uw beroepsprocedure in 2023 (NPO, p.13). Hoewel u hiervoor een termijn van een week werd toegestaan, heeft het CGVS tot op heden geen aanvullende stukken ontvangen.
Gelet op hetgeen voorafgaat, maakt u niet aannemelijk dat u onterecht werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 jaar ten gevolge van uw relatie en vertrek met de dochter van een politieofficier.
Het overige door u neergelegde document kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. De eerste pagina van uw paspoort bevat namelijk louter een indicatie van uw nationaliteit, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing.
U brengt tot slot geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 15 c) van Verordening (EU) 2024/1347. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen.
C. Conclusie
U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.
Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partij formuleert een eerste middel als volgt:
"EERSTE MIDDEL - Schending van de regels inzake volledig en ex nunc onderzoek, de samenwerkingsplicht en de zorgvuldige bewijsbeoordeling
Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2.20, 2.59 en 2.60 Wet RvV; artikel 46, lid 3, Richtlijn 2013/32/EU; artikel 47 van het Handvest; artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347; de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoekende partij wijst op artikel 2.59, § 1 van de RvV-wet en doet gelden dat de Raad het officiële rechtbankstuk zelfstandig en actueel moet beoordelen.

"Het nieuwe certificaat is geen loutere herhaling. Het objectiveert het bestaan van een daadwerkelijke en nog raadpleegbare strafzaak. De datum van afgifte - 28 juli 2026 - toont dat een Tunesische advocaat de griffie recent om verificatie verzocht. Het document preciseert dat het onderzoek op 28 juli 2006 werd opgesteld door de Brigade voor gerechtelijke onderzoeken van de Nationale Garde te Sidi Bouzid en dat de Rechtbank van eerste aanleg te Gafsa op 2 januari 2008 bij verstek uitspraak deed. Dit weerlegt de kernstelling dat verzoeker zijn veroordeling niet met een authentiek en concreet rechtsdocument aannemelijk maakte.
De Franstalige rechtspraak van de Raad bevestigt dat een Tunesisch dossier waarin een betrokkene een detentierisico en mishandelingen door de Tunesische autoriteiten aanvoert niet mag worden afgewezen zolang de rechter niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt. In arrest nr. 318 090 van 6 december 2024 vernietigde de Raad een weigering van internationale bescherming van een Tunesische verzoeker die vreesde te worden vastgehouden en mishandeld. Na onderzoek van het administratief dossier en de procedurestukken oordeelde de Raad dat hij niet over alle elementen beschikte om met kennis van zaken uitspraak te doen.
De feitelijke grondslag is niet identiek, maar de procesrechtelijke gevolgtrekking is rechtstreeks relevant: wanneer het detentierisico en de behandeling bij detentie onvoldoende zijn onderzocht, dringt vernietiging voor aanvullende onderzoeksmaatregelen zich op."

Verzoekende partij vervolgt:
"Documenten hebben niet uitsluitend een "ondersteunende functie" in die zin dat zij nooit zelfstandig afbreuk kunnen doen aan een negatieve geloofwaardigheidsbeoordeling. De bewijsbeoordeling moet integraal gebeuren. Objectief en rechtstreeks bewijs kan eerdere onduidelijkheden verklaren, corrigeren of in een ander licht plaatsen. Een redenering waarbij eerst verklaringen ongeloofwaardig worden geacht en vervolgens elk document enkel wegens die eerdere conclusie wordt geminimaliseerd, is circulair en onverenigbaar met artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347 en het volledig onderzoek.
De beslissing kent onevenredig gewicht toe aan perifere onduidelijkheden - de precieze rang van F.I. (…), de straat van het politiekantoor, de precieze duur van de relatie of de chronologie van kennisname - maar onderzoekt onvoldoende de constante kern: verzoeker werd bij verstek in een drugszaak veroordeeld, keerde in 2023 gedwongen terug, werd aangehouden, stelde een rechtsmiddel in, verliet het land en vreest de tenuitvoerlegging. Het nieuwe stuk bevestigt juist deze objectieve kern."

Inzake de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud, geeft verzoekende partij vervolgens aan:
"Verzoeker verklaarde bij aanvang dat hij zeer vermoeid was, sinds zijn opsluiting nauwelijks sliep, onregelmatig at en een hongerstaking van 23 dagen achter de rug had. Hij vroeg of het onderhoud wegens afwezigheid van zijn advocaat kon worden uitgesteld; dit werd geweigerd. Hoewel verzoeker formeel verklaarde het onderhoud te kunnen voortzetten, noopten deze concrete signalen tot een voorzichtige waardering van geheugen, chronologie en detailniveau. De beslissing beperkt zich tot de vaststelling dat hij cognitief voldoende functioneerde, zonder de cumulatieve invloed van detentie, slaaptekort, angst en recente hongerstaking werkelijk te onderzoeken."

Tevens doet verzoekende partij gelden:
"Indien de Raad niet onmiddellijk kan hervormen, vereisen minstens de authenticiteit en actuele uitvoerbaarheid van de veroordeling, de rechtsgevolgen van het in 2023 ingestelde rechtsmiddel, de te verwachten penitentiaire inrichting en het profiel en de actuele positie van Fawzi Issa aanvullend onderzoek. Artikel 2.60, § 2, Wet RvV laat vernietiging toe wanneer essentiële elementen ontbreken en de Raad zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen niet tot bevestiging of hervorming kan komen.
Precies deze benadering werd gevolgd in voormeld arrest nr. 318 090. In die Franstalige zaak ging het eveneens om een Tunesisch onderdaan die vreesde door de Tunesische autoriteiten te worden gedetineerd en mishandeld. De Raad vernietigde omdat hij niet over alle elementen beschikte om met kennis van zaken te oordelen. In het onderhavige dossier ontbreken zonder bijkomend onderzoek minstens: de actuele uitvoerbaarheid van zaak nr. 2528, de gevolgen van het in 2023 ingestelde rechtsmiddel, de plaats en modaliteiten van de voorzienbare detentie en de actuele waarborgen tegen mishandeling. Dezelfde noodzaak tot vernietiging geldt hier des te meer nu een recent officieel rechtbankdocument het individuele detentierisico objectiveert."

2.2. Verzoekende partij formuleert een tweede middel als volgt:
"TWEEDE MIDDEL - Reëel risico op ernstige schade en schending van het absolute verbod op refoulement
Verzoeker voert de schending aan van artikel 15, b), Verordening (EU) 2024/1347, artikel 3 EVRM, artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest, gelezen in samenhang met de artikelen 2.59 en 2.60 Wet RvV, alsook de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verzoekende partij doet gelden:
"Het risico is niet hypothetisch. Een recente officiële rechtbankakte bevestigt een veroordeling bij verstek tot langdurige vrijheidsstraffen. Verzoeker werd na zijn gedwongen terugkeer in 2023 daadwerkelijk gedurende twee dagen aangehouden. Dat hij daarna hangende een rechtsmiddel werd vrijgelaten en een paspoort verkreeg, bewijst niet dat de straf niet langer uitvoerbaar is. Integendeel: voorlopige vrijlating na verzet tegen een verstekvonnis is verenigbaar met het bestaan van verdere strafprocedure. Zijn vertrek en afwezigheid kunnen juist maken dat bij een nieuwe terugkeer onmiddellijke aanhouding volgt.
Het CGVS had niet mogen besluiten dat het verkrijgen van een paspoort het risico uitsluit zonder het Tunesische strafprocesrecht, de status van het verzet/beroep en de signalering te onderzoeken. Een paspoortdienst beslist niet noodzakelijk over de tenuitvoerlegging van rechterlijke straffen; de tijdelijke vrijlating na een rechtsmiddel is evenmin gelijk aan vrijspraak of verval van straf."

Verder gaat verzoekende partij in op de omstandigheden in de Tunesische gevangenissen. Hij voert aan:
"De objectieve landeninformatie toont een ernstige en verslechterende structurele problematiek.
(…)
Deze gegevens zijn bijzonder relevant voor verzoeker, die een langdurige straf riskeert en reeds tijdens de Belgische detentie slaap-, voedings- en psychische ontregeling rapporteerde. De beoordeling moet betrekking hebben op de cumulatieve gevolgen van langdurige opsluiting, extreme overbevolking, ontoereikende medische en psychische zorg, geweld en het ontbreken van effectief toezicht."

Verzoekende partij wijst op rechtspraak van het EHRM inzake de situatie in de Tunesische gevangenissen in het licht van artikel 3 van het EVRM en stelt:
"Volgens het Europees Hof moet rekening worden gehouden met de bewijsmoeilijkheden waarmee asielzoekers worden geconfronteerd. Zodra ernstige aanwijzingen van een risico bestaan, rust op de overheid de plicht de twijfel door een diepgaand onderzoek weg te nemen. Het officiële strafstuk en de actuele landeninformatie bereiken minstens die drempel."

"De Nederlandstalige rechtspraak van de Raad bevestigt recent dat het absolute karakter van artikel 3 EVRM onverkort geldt bij een voorgenomen verwijdering naar Tunesië, ook wanneer de betrokkene wegens zeer ernstige strafbare feiten of veiligheidsredenen wordt geviseerd.
(…)
Hoewel die arresten werden gewezen in het verwijderingscontentieux en niet in het volle rechtsmachtcontentieux inzake internationale bescherming, is hun artikel 3-toets rechtstreeks bruikbaar. Zij tonen dat openbare-ordeoverwegingen, een strafrechtelijk verleden of de ernst van de buitenlandse

beschuldigingen nooit een lacune in het onderzoek naar het Tunesische behandelingsrisico kunnen compenseren. A fortiori kan de huidige beschermingsaanvraag niet worden verworpen zonder onderzoek van het officiële vonnis, de actuele uitvoerbaarheid ervan en de concrete detentieomstandigheden.
(…)".

Verzoekende partij voert verder aan:
"De gevreesde actor is volgens verzoeker zelf een politiefunctionaris die met drugsbestrijding belast was en die de strafzaak liet construeren als vergelding voor de aantasting van de familie-eer. Verzoeker kan dan niet redelijkerwijs worden verweten dat hij bescherming zou moeten zoeken bij dezelfde politie- en justitiestructuren. Het gaat niet enkel om een oud familiaal conflict, maar om het misbruik van overheidsmacht dat in een veroordeling en actuele detentiedreiging is gematerialiseerd. De recente herbevestiging door de rechtbank toont dat de gevolgen niet door tijdsverloop zijn verdwenen."

Voorts stelt verzoekende partij:
"Ook indien de Raad het vereiste verband met een vervolgingsgrond van het Vluchtelingenverdrag niet bewezen acht, valt de voorzienbare blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling tijdens detentie onder artikel 15, b), Verordening (EU) 2024/1347. Voor deze bescherming is geen verdragsgrond vereist.
De combinatie van een geïndividualiseerde detentiedreiging, een langdurige straf, mogelijk politiegeweld en structureel ondermaatse gevangenisomstandigheden volstaat minstens om een reëel risico aannemelijk te maken."

2.3. Verzoekende partij formuleert een derde middel als volgt:
"DERDE MIDDEL - Gebrekkige beoordeling van het risico van een oneerlijk en gemanipuleerd strafproces
Verzoeker voert de schending aan van artikel 47 van het Handvest, artikel 6 EVRM als beoordelingscontext bij het risico op ernstige schade, artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347, artikel 2.59 Wet RvV en de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht."

Verzoekende partij betoogt:
"Het dossier bevat convergerende aanwijzingen voor een strafprocedure die buiten verzoekers aanwezigheid werd gevoerd en mogelijk door een politiefunctionaris met een persoonlijk motief werd geïnitieerd. Het certificaat vermeldt uitdrukkelijk dat het vonnis bij verstek werd gewezen. Verzoeker verklaarde dat de tenlasteleggingen niet overeenstemmen met de realiteit en dat hij bij de beweerde feiten elders verbleef. Het CGVS onderzocht de Tunesische waarborgen inzake verzet tegen verstekvonnissen, toegang tot het dossier, onafhankelijkheid ten opzichte van de politie, actuele status van de procedure en mogelijkheid tot daadwerkelijke herberechting niet. massaprocessen,
De recente verslechtering van de rechtsstaat in Tunesië, met volgens Amnesty International in 2025 zware straffen, vervolging van advocaten en mensenrechtenorganisaties en een bredere crisis van de rechtsstaat, versterkt de nood aan een individuele verificatie. Verzoeker vraagt niet dat iedere buitenlandse strafrechtelijke veroordeling wordt herbeoordeeld; hij vraagt dat de concrete gevolgen van een mogelijk gemanipuleerd verstekvonnis, in combinatie met de voorzienbare detentieomstandigheden, volledig worden onderzocht."

2.4. Verzoekende partij formuleert een vierde middel als volgt:
"VIERDE MIDDEL - Kennelijke ongegrondheid is niet houdbaar
De kwalificatie "kennelijk ongegrond" veronderstelt dat de afwijzing evident is na een zorgvuldige beoordeling. Dat is hier niet het geval. Verzoeker legde reeds een strafrechtelijk stuk neer, benoemde een concrete veroordeling en een concrete overheidsactor, beschreef een aanhouding na terugkeer en kondigde verdere rechtbankstukken aan. Het thans overgelegde officiële certificaat bevestigt de centrale objectieve premisse. Een dossier met een aantoonbare langdurige veroordeling bij verstek en actuele, ernstige gevangenisrisico's kan niet als manifest zonder beschermingsnood worden afgedaan zonder authenticiteitscontrole, strafrechtelijk statusonderzoek en actuele COI-beoordeling."

2.5. Verzoekende partij gaat vervolgens in op de bestreden motieven. In dit kader doet hij gelden:
"4.1 De gebruikte andere identiteiten en de leugen in Duitsland zijn relevant voor de algemene geloofwaardigheid, maar bewijzen niet dat het Tunesische vonnis niet bestaat. Het nieuwe officiële stuk biedt onafhankelijke verificatie. De bescherming onder artikel 3 EVRM blijft bovendien absoluut, ook bij laakbaar gedrag.
4.2 Het laattijdige beschermingsverzoek kan als aanwijzing worden gewogen, maar is niet beslissend wanneer een actueel en individueel detentierisico objectief wordt bevestigd. Verzoeker verklaarde zijn eerdere gebrek aan kennis, drugsgebruik, focus op verblijf via huwelijk en angst voor terugkeer. De Raad moet de huidige nood ex nunc beoordelen.

4.3 De tijdelijke vrijlating en paspoortafgifte in 2023 sluiten een uitvoerbare straf niet uit. Zij passen bij verzoekers verklaring dat hij tegen het verstekvonnis opkwam en hangende die procedure werd vrijgelaten. Dit vereist juridisch onderzoek, geen veronderstelling.
4.4 De gestelde onduidelijkheden over F.I. (…) betreffen rang, hiërarchie en werkplaats, niet de constante identificatie als vader van M. (…) en politiefunctionaris belast met drugsbestrijding. Meer dan twintig jaar later en met beperkte scholing is het ontbreken van precieze institutionele details niet doorslaggevend.
4.5 De vragen over de plausibiliteit van M. (…)'s keuzes berusten deels op stereotiepe aannames over hoe een religieuze, intelligente of welgestelde jonge vrouw zich zou gedragen. Menselijk gedrag in affectieve relaties kan niet via zulke verwachtingen als ongeloofwaardig worden afgewezen. Doorslaggevend is dat de daaropvolgende overheidsactie objectief steun vindt in het strafdossier.
4.6 Het eerdere document was niet waardeloos enkel omdat het een uittreksel was. Het nieuwe certificaat neemt de resterende twijfel grotendeels weg door rechtbank, griffie, dossiernummer, onderzoeksbrigade, data, kwalificaties, straffen, stempels en legalisatie te vermelden."

2.6. Verzoekende partij concludeert:
"De objectieve kern staat thans vast: tegen verzoeker bestaat een Tunesische strafrechtelijke veroordeling bij verstek met langdurige vrijheidsstraffen. Zijn terugkeer brengt daarom een concreet risico op aanhouding en gevangenisstraf mee. De actuele COI toont een ernstige, structurele en verslechterende detentiesituatie, met extreme overbevolking, geweld, ontoereikende hygiëne en medische zorg en zwak toezicht. In combinatie met het gestelde persoonlijke motief en de betrokkenheid van een politiefunctionaris bestaat minstens een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 15, b), Verordening (EU) 2024/1347.
De Raad beschikt over volle rechtsmacht inzake de beschermingsbehoefte. Hij kan de bestreden beslissing hervormen en subsidiaire bescherming toekennen. Indien hij meent dat de authenticiteit, uitvoerbaarheid of detentieplaats nader moet worden onderzocht, zijn dit essentiële punten die de vernietiging en terugzending naar het CGVS vereisen."

2.7. Verzoekende partij vraagt op basis van het voorgaande:
"• het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren;
• in hoofdorde, de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen;
• voor zover de Raad het verband met een grond van het Verdrag van Genève bewezen acht, verzoeker als vluchteling te erkennen;
• in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak naar het CGVS terug te wijzen voor aanvullend onderzoek naar de authenticiteit en uitvoerbaarheid van het Tunesische vonnis, de procedure van 2023, het profiel van de betrokken politiefunctionaris en de concrete detentieomstandigheden;

• akte te verlenen van de neerlegging van het nieuwe en pertinente rechtbankstuk in de zin van artikel 2.20 Wet RvV".

2.8. Verzoekende partij voegt in de loop van de procedure op 1 september 2026 ter staving van haar betoog een stuk, uitgereikt door de griffie van een Tunesische rechtbank.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De Raad doet in het kader van het onderhavige beroep, gericht tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen, vooreerst geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus overeenkomstig de bepalingen zoals opgenomen in de internationale en Europese regelgeving en de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest) is te dezen dan ook niet aan de orde.

3.2. Artikel 6 van het EVRM, waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, behelst het recht op een eerlijk proces.

Artikel 47 van het Handvest waarborgt het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU, dient te worden opgemerkt dat de voormelde richtlijn bij artikel 78, lid 1 van verordening 2024/1348 van het Europees parlement en de Raad van 14 mei 2024 (Procedureverordening) werd ingetrokken. Overeenkomstig artikel 78, lid 2 van de Procedureverordening en de bij deze verordening gevoegde concordantietabel, dient de verwijzing naar artikel 46, lid 3 van richtlijn 2013/32/EU te worden gelezen als verwijzing naar artikel 67, lid 3,

lid 4 en lid 5 van de Procedureverordening. Ook deze bepalingen bevatten een aantal waarborgen in het kader van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan, en er kan niet worden ingezien, op welke wijze de voormelde artikelen en bepalingen door verweerder en bij het nemen van de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze artikelen en bepalingen door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

In zoverre verzoekende partij tracht aan te tonen dat de voormelde artikelen en bepalingen zouden zijn geschonden in zijn land van herkomst en in het kader van de door hem aangevoerde feiten, problemen en asielmotieven, kan verder dienstig worden verwezen naar de hieronder gedane vaststellingen inzake (de geloofwaardigheid van) deze feiten, problemen en asielmotieven.

3.3. Artikel 4 van de Kwalificatieverordening heeft betrekking op het indienen van informatie en de beoordeling van feiten en omstandigheden en bevat een aantal regels inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Met de inhoud en de toepassing van deze bepaling wordt in hetgeen volgt rekening gehouden.

3.4. Artikel 2.20 van de RvV-wet bevat de voorschriften betreffende het aanbrengen van nieuwe elementen in het kader van het onderzoek *ex nunc*.

Artikel 2.59 van de RvV-wet heeft betrekking op en regelt de draagwijdte van het onderzoek dat de Raad voert.

In artikel 2.60 van de RvV-wet is de regeling opgenomen inzake de bevoegdheid van de Raad.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan, en er kan niet worden ingezien, op welke wijze de voormelde artikelen door verweerder en bij het nemen van de bestreden beslissing zouden (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze artikelen door verzoekende partij niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.6. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing en met betrekking tot de vraag of verzoekende partij bijzondere procedurele noden vertoont met recht gemotiveerd wordt:
"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.
U verklaart dat u gedurende 23 dagen op hongerstaking ging, maar dat u hiermee bent gestopt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 13.08.2026 (verder NPO), p.3). U bent verder heel moe en kampt met slaapproblemen sinds u in het gesloten centrum verblijft (ibid.). U staaft dit niet met enige documenten. Verder gaf u aan dat u in staat was om het interview te doen.
Na lezing van uw verklaringen blijkt dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Aldus blijkt niet dat uw psychische of medische problematiek het normale verloop van de asielprocedure op enigerlei wijze zou hebben gehypothekeerd of in het gedrang zou hebben gebracht.
Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen".
Verzoekende partij slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Verzoekende partij, die expliciet erkent dat zij ten overstaan van verwerende partij aangaf dat zij haar persoonlijk onderhoud kon volbrengen, vergenoegt zich in dit kader immers tot de blote, niet-gestaafde, algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte bewering dat verwerende partij gelet op de door haar verstrekte signalen *"tot een voorzichtige waardering van geheugen, chronologie en detailniveau"* had moeten overgaan en zich ten onrechte beperkte *"tot de vaststelling dat hij cognitief voldoende functioneerde, zonder de cumulatieve invloed van detentie, slaaptekort, angst en recente hongerstaking werkelijk te onderzoeken"*. Met deze eenvoudige, niet-gestaafde, louter algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte beweringen, zonder dienaangaande ook maar enige verdere, nuttige en concrete duiding te verstrekken, toont verzoekende partij op generlei wijze aan dat zij in weerwil van het gestelde in de bestreden beslissing wel met bijzonder procedurele noden zou hebben gekampt of zou kampen. Evenmin toont verzoekende partij hiermee *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zulks van invloed zou zijn geweest op haar vermogen om haar procedure internationale bescherming te

doorlopen en/of op haar vermogen om volwaardige verklaringen af te leggen; laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op haar concrete gezegden.

Aldus toont verzoekende partij niet concreet aan en maakt zij niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe steunmaatregelen van invloed hadden kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.7. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar, dit mede gelet op het voorgaande, terecht gesteld wordt:
"Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek."

3.8. Voor wat de overige elementen betreft, wordt in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht of verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Kwalificatieverordening en wordt vervolgens onderzocht of verzoekende partij in aanmerking komt voor de erkenning als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van de Kwalificatieverordening.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 3, punt 5) en artikel 3, punt 6) van de Kwalificatieverordening. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient de Raad daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.9. Verzoekende partij stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de Tunesische autoriteiten.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat de algehele geloofwaardigheid van de verklaringen en van de zelfverklaarde nood aan internationale bescherming van verzoekende partij op manifeste wijze wordt ondermijnd doordat zij zichzelf na aankomst in Europa veelvuldig heeft bediend van valse identiteiten en nationaliteiten. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:
"Het gegeven dat u tegenstrijdige en misleidende verklaringen aflegde met betrekking tot uw identiteit doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

- *Uit het administratief dossier blijkt dat u doorheen uw verblijf in België verschillende identiteiten gebruikte (zie beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats d.d. 23.07.2026). Zo verklaarde u meermaals dat u de Algerijnse nationaliteit bezit, gaf u verschillende voor- en achternamen alsook geboortedata (ibid.). Gevraagd waarom u dit deed, geeft u als reden dat u niet wilde gedeporteerd worden (NPO, p.4). Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische overheid te misleiden tast uw algemene geloofwaardigheid sterk aan.*
- *Voorts hebt u leugenachtige verklaringen afgelegd in Duitsland. U verklaart dat u hebt gelogen tegen de Duitse asielautoriteiten en tegen hen vertelde dat u van Libië was alsook dat u daar een andere naam opgaf (NPO, p.8). Bovenstaande doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."*

Verzoekende partij onderneemt in het onderhavige verzoekschrift niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen of te betwisten doch laat deze motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:
"Daarenboven dient erop gewezen te worden dat uw handelingswijze niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. U diende namelijk zeer laattijdig uw verzoek om internationale bescherming in.

- *Uit uw verklaringen blijkt dat u Europa reeds in 2007 hebt bereikt (NPO, p. 7). U verbleef in Italië van 2007 tot 2010. Gevraagd waarom u daar geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, verklaart u dat u niet had verwacht te worden veroordeeld in Tunesië, dat u nog jong was en dat het uw voornemen was om te trouwen (ibid.). In 2010 bent u naar België gekomen, waar u evenmin een verzoek hebt ingediend. Uw verklaring hiervoor – dat u hier nog nooit van had gehoord – overtuigt niet (ibid.). U werd verder op 3 september 2025 gesignaleerd in België (zie beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats d.d. 23.07.2026). Dat u pas op 17 juli 2026 – nadat u werd aangehouden met het oog op een effectieve verwijdering – een eerste verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, doet ernstig*

vermoeden dat u louter om bescherming verzoekt om de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de verwijderingsprocedure uit te stellen of te verijdelen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland.
Dat u het aanvankelijk zo lang hebt nagelaten om in België bescherming aan te vragen is een gedrag dat dan ook onverenigbaar is met uw verklaarde nood aan internationale bescherming, en dit doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bestaan van een vrees in vluchtelingrechtelijke zin ten opzichte van Tunesië."
Verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, zichzelf terdege zou informeren omtrent de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en dit verzoek op een gedegen wijze zou doen gelden. Dat verzoekende partij naliet dit te doen, decennialang lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk op een gedegen wijze te doen gelden in België en zulks slechts deed nadat zij werd aangehouden met het oog op een definitieve verwijdering van het Belgische grondgebied, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haren hoofde en vormt een negatieve indicatie voor zowel haar algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van haar voorgehouden concrete problemen en vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven dat de verklaringen van verzoekende partij aangaande de gang van zaken na haar gedwongen terugkeer naar Tunesië de nodige geloofwaardigheid ontberen. De motieven dienaangaande luiden als volgt:
"Uw verklaringen over uw gedwongen terugkeer naar Tunesië zijn geheel ongeloofwaardig. U verklaart dat u in 2007 in Tunesië tot 15 jaar celstraf werd veroordeeld (NPO, p.15). In 2023 werd u door Duitsland teruggestuurd naar Tunesië (NPO, p.8). Gevraagd waar u verbleef en wat u in die periode deed, antwoordt u dat u in Sfax verbleef en u niets deed omdat u lange tijd niet in Tunesië was geweest (NPO, p.8-9). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van het gegeven dat u na een uitwijzing naar uw herkomstland niet werd aangehouden om uw openstaande straf uit te zitten, wijzigt u uw verklaringen. U stelt dan plotseling dat u weliswaar werd aangehouden, maar reeds na twee dagen werd vrijgelaten (NPO, p.15). U beweert hierbij dat de autoriteiten de opsporing staakten omdat u in beroep ging en dat u hierdoor ook een paspoort kon verkrijgen. Het is niet geloofwaardig dat u na twee dagen zonder meer werd vrijgelaten en dat de overheid u vervolgens de afgifte van een nieuw paspoort toestond."
Verzoekende partij slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De vaststelling dat zij initieel niet vermeldde dat zij bij zijn terugkeer naar Tunesië werd aangehouden, laat zij geheel ongemoeid. Verder is het wel degelijk onaannemelijk dat verzoekende partij, hoewel zij in Tunesië tot een bijzonder zware celstraf zou zijn veroordeeld en daarom ook zou zijn aangehouden bij haar terugkeer naar dit land, vervolgens na twee dagen eenvoudigweg en louter omdat zij in beroep zou zijn gegaan tegen haar veroordeling zou zijn vrijgelaten. Nog minder geloofwaardig is het dat zij nadien zonder problemen een paspoort kon verkrijgen en het land kon verlaten. Op deze wijze zou het in Tunesië namelijk wel erg gemakkelijk zijn om aan strafvervolging en de tenuitvoerlegging van een zware gevangenisstraf te ontkomen.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:
"U legt vage en summiere verklaringen af omtrent de persoon die u stelt te vrezen. U verklaart dat de vader van uw jeugdliefde een politieagent is, genaamd F.I. (…) (NPO, p.9). Gevraagd naar diens exacte functie, antwoordt u slechts dat hij 'machtig en zeer corrupt' is en de leiding heeft over een gehele politiepost (NPO, p.14). U stelt voorts dat hij verantwoordelijk is voor de antidrugsdienst. U kunt echter niet aangeven sinds wanneer hij actief is bij de politie, hoeveel personeelsleden onder zijn gezag staan, welke functies hij voorafgaand uitoefende of wie zijn hiërarchische overste is (ibid.)."
Verzoekende partij slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Noch het tijdsverloop sedert de feiten, noch de lage scholingsgraad van verzoekende partij kunnen verklaren waarom zij dermate weinig informatie kon verstrekken over haar vermeende vervolger. Dat er dermate veel tijd is verstreken tussen de feiten en het ogenblik waarop verzoekende partij werd ondervraagd over haar vervolger, is in dit kader blijkens het voorgaande vooreerst immers te wijten aan de gedragingen van verzoekende partij zelf. Hoe dan ook betrof haar vervolger de vader van haar jeugdliefde. Bijgevolg mocht van haar, ook indien zij laaggeschoold was, een meer gedegen kennis over deze persoon worden verwacht. Bovendien kon worden verwacht dat zij zich hierover nader zou hebben geïnformeerd in het kader van haar voorgehouden problemen en vrees. Minstens kon worden verwacht dat zij zulks zou hebben gedaan in het kader en ter adstructie van haar onderhavige verzoek om internationale bescherming. Zij had hiertoe immers kennelijk de mogelijkheid aangezien zij aangeeft dat zij een advocaat in haar land van herkomst kon contacteren.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op geheel gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"U legt inconsistente verklaringen af omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. U verklaart immers aanvankelijk dat u werd beschuldigd van drugshandel en dat u om die reden aan uw vader hebt meegedeeld dat u naar Italië zou vertrekken (NPO, p.10). U situeert de drugsbeschuldiging hiermee voor uw vertrek naar Italië. Later verklaart u echter dat u pas op de hoogte raakte van het feit dat men u drugsdelicten ten laste wilde leggen nadat u vanuit Sfax naar Italië was gesmokkeld (NPO, p.15). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."
Verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.
Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:
"Uw verklaringen over het karakter en de handelingen van M. (…) overtuigen niet. Gevraagd om haar te beschrijven, stelt u dat zij heel intelligent, gedisciplineerd en religieus is en momenteel als arts werkt in Tunesië (NPO, p.10). Tevens bevestigt u dat zij uit een rijke en invloedrijke familie komt (NPO, p.12). Gelet op deze elementen is het opmerkelijk dat zij ervoor koos om met u mee te gaan en te schikken in een bestaan waarbij zij louter binnen moest blijven (NPO, p.13). Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat zij dit niet accepteerde, maar dat u haar daartoe hebt verplicht (NPO, p.16). Bovendien strookt uw beschrijving van haar als vrome en religieuze vrouw niet met uw verklaring dat u voor het huwelijk een seksuele relatie had. Gevraagd naar deze tegenstrijdigheid, voert u enkel aan dat u hierop hebt aangedrongen en dat zij veel van u hield (NPO, p.13). Deze uitleg volstaat niet. U slaagt er niet in om te verklaren waarom een vrome, rijke en intelligente vrouw instemde met een leven waarin zij volledig geïsoleerd werd, binnenshuis moest blijven en haar professionele toekomst moest opgeven."
Verzoekende partij slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Gelet op het door haar geschetste profiel van M. en de door haar geschetste familiale achtergrond van M., is het wel degelijk ongeloofwaardig dat M. ervoor zou hebben gekozen of zich ertoe zou hebben laten verplichten om met verzoekende partij mee te gaan en zich te schikken in een bestaan binnenshuis. Eveneens is het in het licht van de verklaringen van verzoekende partij inzake M. en haar familie onaannemelijk dat M. een voorhuwelijkse seksuele relatie zou zijn aangegaan met verzoekende partij. Met de algemene boutade dat menselijk gedrag in affectieve relaties niet aan verwachtingen voldoet, doet verzoekende partij aan deze vaststellingen geenszins afbreuk.

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangevoerde problemen en vrees voor vervolging.

Derhalve toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar Tunesië zou riskeren te worden gearresteerd en gedetineerd en is de verwijzing door verzoekende partij naar (informatie over) de detentieomstandigheden in Tunesië verder niet dienstig.

De door verzoekende partij neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Omtrent deze documenten, wordt in de bestreden beslissing immers geheel terecht gemotiveerd:
"Het document dat u overlegt om uw beweerde problemen te staven – een kopie van een uittreksel van een strafrechtelijk vonnis en de Franse vertaling hiervan – overtuigt evenmin. Ten eerste hebben documenten louter een ondersteunende functie en kunnen ze geloofwaardige verklaringen enkel kracht bijzetten. Verder betreft het een eenvoudig te vervalsen kopie. Daarenboven bevat het document slechts een zeer summiere omschrijving van uw veroordeling en vormt het geen authentiek vonnis. Bovendien verwijst het document naar misdrijven op grond van artikel 5, waarvoor u tot een gevangenisstraf van 10 jaar zou zijn veroordeeld. Hiernaar gevraagd, verklaart u zelf niet te begrijpen wat er in het document staat (NPO, p.16). Dit is opmerkelijk, aangezien u eerder hebt verklaard een advocaat te hebben geraadpleegd over de beroepsprocedure (NPO, p.15). Ten slotte gaf u aan nog te zullen trachten aanvullende rechtsdocumenten over te leggen, met name omtrent uw beroepsprocedure in 2023 (NPO, p.13). Hoewel u hiervoor een termijn van een week werd toegestaan, heeft het CGVS tot op heden geen aanvullende stukken ontvangen.
(…)
Het overige door u neergelegde document kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. De eerste pagina van uw paspoort bevat namelijk louter een indicatie van uw nationaliteit, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing."
Verzoekende partij voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Zij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg aan te geven dat het eerder door haar neergelegde document niet waardeloos is enkel omdat het een uittreksel betreft. Hiermee doet verzoekende partij geenszins afbreuk aan de voormelde, inzake dit document en het andere door haar neergelegde stuk gedane vaststellingen.

Ook het bijkomende stuk dat verzoekende partij benevens het reeds eerder door hem neergelegde stuk (map 'documenten') in de loop van de procedure voegt is, nog daargelaten dat dit niet vertaald is, niet van zulke aard dat dit afbreuk kan doen aan het voorgaande. Vooreerst wordt ook dit stuk slechts bijgebracht in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontbeert dit stuk bijgevolg de nodige

bewijswaarde. Verder betreft dit een stuk dat eenvoudigweg kan worden aan- of nagemaakt, hetgeen de bewijswaarde van dit stuk nog verder ondergraaft. Bovendien betreft ook dit stuk geen authentiek vonnis en bevat ook dit stuk, dat grotendeels met de hand werd ingevuld, slechts een bijzonder summiere omschrijving. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke stukken hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen dergelijke stukken echter niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekende partij niet aan dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Kwalificatieverordening. Derhalve kan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 3, punt 1) van de Kwalificatieverordening aan verzoekende partij niet worden verleend.

3.10. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekende partij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15, punt a) en punt b) van de Kwalificatieverordening.

Verzoekende partij toont voorts op generlei wijze aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 15, punt c) van de Kwalificatieverordening. Derhalve toont verzoekende partij ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoekende partij niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatieverordening. Bijgevolg dient te worden besloten dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de erkenning als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van de Kwalificatieverordening en kan de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 3, punt 2) van de Kwalificatieverordening aan verzoekende partij niet worden verleend.

3.11. Derhalve heeft verwerende partij met recht besloten dat aan verzoekende partij geen internationale bescherming kan worden verleend en vermocht verwerende partij in de bestreden beslissing, dit in tegenstelling met wat verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk te besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op grond van artikel 57/11/8 van de Vreemdelingenwet.

3.12. Gelet op het voorgaande en in acht genomen dat verzoekende partij inzake deze door haar aangevoerde schending verder niet de minste duiding verstrekt, toont verzoekende partij, nog daargelaten dat de Raad *in casu*, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen uitspraak doet over een maatregel tot terugleiding of verwijdering, verder niet aan dat en op welke wijze artikel 19, lid 2 van het Handvest te dezen geschonden zou zijn of riskeren te worden.

3.13. Verzoekende partij toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt de schending van deze beginselen door verzoekende partij ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.14. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op elf september tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	J. BIEBAUT